ὁ Ἀγιαντώνης.. ..μόνο κάνε ὑπομονή.... .....

Τὴν ἄλλη μέρα ἀληθινὰ ἔφερε ὁ Ἀγιαντώνης, ὄχι ὅμως τὴ διαταγὴ ποῦ γύρευε ὁ Σαμλῆς.....Μᾶς ἔστελναν ἐφεδρεία πίσω σ' ἕνα χωριὸ Κοπάνι καὶ τὸ δοξασμένο ὄγδοο ἦρθε νὰ μᾶς ἀντικαταστήσῃ στὲς προφυλακές. Ὁ Σαμλῆς ἦταν ἔξω φρενῶν.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Καὶ νὰ μὴν τὸ ξέρω ἐψὲς νὰ τὸ γιορτάσω ὁλημυχτίς. . . . . .

Ἔγινε ἡ εἰρήνη μὲ τοὺς Τούρκους, μὰ ὅλοι ἔνοιωθαν καλὰ πῶς λογαριασμοὶ πολλοὶ ἦταν ἀκαθάριστοι Καὶ ἄκουγαν τώρα σὲ πόνους διαφορετικοὺς κάθε φορὰ οἱ συνάδελφοι τοῦ Σαμλῆ μιὰ ἄλλη ἐπῳδὸ ὕστερα ἀπὸ κάθε δυνατὴ συζήτησι καὶ ἀπὸ κάθε κρασοκατάνυξι.

—..... Τὴ μύτη τοῦ Φερδινάνδου.

Ἡδρισιὰ ἔμεινε κλασική. Ἀντικατάστησε τὸ μωαμέτη, τὸ φερετζὲ καὶ τὰ μεσοφόρια τῆς Φατμὲς κατάντησε σύνθημα καὶ παρασύνθημα μέσα στὲς ἄγροικες ἐκεῖνες ψυχὲς μὲ τὰ ἁπλᾶ αἰσθήματα καὶ τὴ πάντα πρόθυμη ἐξωτερίκευσι.

Ὁ πόλεμος ξανάρχισε. .....

. . . . . .

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ πέντε μῆνες μισοσακατεμένος ξανάβρηκα τὸ ἀγαπημένο Σύνταγμα ποῦ τόσο ἄφθονα πότισε μὲ τὸ αἷμα του Ἤπειρο, Μακεδονία καὶ Νησιά, ρώτησα γιὰ τὸν Σαμλῆ.

— Πάει.... ἦταν ἡ λακωνικὴ ἀπάντησι τοῦ ἡλιοκαμμένου πληκαριοῦ μὲ τὰ φλογόβολα μάτια καὶ τὴν περήφανη περπατησιά.

— Ποῦ ; Πῶς ;

— Στὸ Μπέλες.... ὄρθιος, ὅπως πάντα, οὔτε ἀχ! ..

Ἔκανα πῶς κάτι θυμήθηκα ἄξαφνα, καὶ χαιρετῶντας βιαστικὰ τὸν συνάδελφο, ἔστρεψα γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ ἰδῇ τὰ χοντρὰ κυτερὰ δάκρυα ποῦ ἄρχιζαν ἀκράτητα νὰ κυλοῦν ..

Ἄγνωστα ἡρωϊκὰ παιδιὰ φίλων καὶ ἐχθρῶν, ποῦ ἀφήσατε τὰ ματωμένα σας κορμιὰ μέσα στὸ ἀδυσώπητο αἰώνιο πίλαιμα, λησμονημένοι Νικηταὶ τοῦ Χάρου, γονατίζω εὐλαβητικὰ ἐμπρός 'στοὺς ἀγγελικοὺς Ἴσκιους σας.

Νεκροὶ φίλοι καὶ Νεκροὶ τοῦ ἐχθροῦ, εἶστε γιὰ μένα τὰ ἱερὰ Σύμβολα ποῦ συμβολίζουν ὅ,τι ὡραῖο καὶ ἰδανικὸ—τὴν ἐλπίδα σὲ ἕνα παγκόσμιο Πεπρωμένο ὠμορφότερο . .

Στοὺς ἱεροὺς Ἴσκιους σας μπροστά, εὐλαβητικὰ γονατίζω.....

(Ἀθῆναι) GR. KERL.

Ἀπ' τοὺς κόσμους τῶν ὀνείρων

ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

Ἀργὰ-ἀργὰ τὸ νειὸ ζευγάρι βάδιζε 'στὴν ἀμμουδιά. Κάτω ἀπ' τὰ πόδιά τους, κροτάλιζε ἡ ἄμμο, μονότονα, ρυθμικά, ἐνῷ 'λίγο παρεκεῖ τὸ κῦμα, ἁπαλό, ἤρεμο, χαϊδευτικό, ἔσπαζε 'στὴν ἀκτή, φουσκώνοντας καὶ πάλι περνάμενο 'στὴ θέσι του, ὅμοιο μὲ τὸ στῆθος μιᾶς κοπελιᾶς, ποῦ ἐλαφροκοιμᾶται

Τὸ κάθε τι γύρω ἦταν μαγεία, τραγοῦδι, ἐρωτικὸ φιλί.

Πέρα 'κεῖ, μακρὰ στὸ βάθος τ' οὐρανοῦ, τὸ φεγγάρι χρυσό, ὡραῖο, μεγαλόπρεπο ἀντιφέγγιζε ζωηρά. Καὶ μιὰ γωνιὰ τῆς θαλάσσης, ἐβάφετο χρυσῆ, κατάχρυση καὶ τὰ κύματα 'ποῦ ἤρχοντο νὰ τραγουδήσουν 'στὴν ἀμμουδιά, ἐχρωματίζοντο κι' αὐτά. Ἔπαιζαν μάλιστα μὲ τὴς ἀχτῖδες, τόσο χαρωπά. Καὶ καθὼς ἤρχοντο νὰ 'ξεψυχήσουν στὴν ἀμμουδιά, τραγουδοῦσαν τὸ μεγάλο, τὸ θεϊκό, τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῶν κυμάτων, τὸ νανούρισμα αὐτὸ τῆς θάλασσας, 'στὴ φύσι ποῦ ἡσύχαζε.

Ἡ βραδυνὲς πνοὲς 'φυσοῦσαν τόσο δροσερές. Καὶ 'σὲ κάθε φύσημά της, ἔφθαναν εἰς τὴν ὄσφρησι τοῦ ζευγαριοῦ, τ' ἀρώματα χίλιων λουλουδιῶν, ἡ ἀκαθόριστη 'κείνη εὐωδιά, 'ποῦ εὐφραίνει τὴν καρδιὰ καὶ ἀνασταίνει κάθε ψυχή.

Καὶ τὸ νειὸ ζευγάρι, ἀργὰ ρυθμικὰ μὲ νωχέλεια, βάδιζε 'στὴν ἀκρογιαλιά. Ἦταν χωσμένος ὁ ἕνας, 'στοῦ ἄλλου τὴν ἀγκάλη κι' ὁ καθένας ἔσφιγγε τὴν μέση τοῦ συντρόφου του.

Σὰν ὀνειρεμένοι ἐπερπατοῦσαν. Ναί! Φαίνοντο βυθισμένοι σὲ μιὰ ἔκστασι. Μὲ φωνὴ γλυκειὰ, σιγανὴ, χαϊδευτικὴ μιλοῦσε ὁ ἕνας 'στὸν ἄλλο. Καὶ ἂν δὲν μιλοῦσαν τίποτε, ὁ τόνος τῆς φωνῆς τους, μὲ τὸν ὁποῖον ἔλεγαν αὐτὸ τὸ τίποτε, ἀρκοῦσε νὰ εἰπῇ πολὺ περισσότερα ἀφ' ὅτι κι' ἡ ὡραιότερη ἐρωτικὴ ἔκφρασι, μαρτυροῦσε τὸ πάθος τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλο.

Ἐμίλησαν ἀρκετά.

Ἔξαφνα πέρα μακρυὰ' 'στὸ βάθος τῆς θάλασσας, μιὰ βάρκα 'φάνηκε, λάμνοντας μὲ κουπιά. 'Στοῦ φεγγαριοῦ τὴς ἀχτῖδες, πάλταζε χρυσῆ, χρυσᾶ τὰ κουπιά, χρυσοὶ καὶ ὅσοι κάθονται μέσα Πέντε ἔξ κεφάλια ξεχώριζαν μέσα. Τραγοῦδι μαγικὸ ἀπὸ νεαρὲς φωνὲς, ἀνέβαινε καὶ 'σκορπᾶτο 'στὰ πλάτη τῆς θαλάσσης.

Κι' ἔξω ἀπ' τὴς ἀκτὲς ἀκούετο 'σὰν ἕνας ἐρωτικὸς ψίθυρος, σὰν ἕνας ὕμνος 'σὲ Ὄλυμπο. .. Ἡ βάρκα περνοῦσε μακρυά. Ἔξαφνα ἔπεσε 'στὸ μέρος τῆς θάλασσας, τὸ κατάχρυσο ἀπ' τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς. Χάθηκε εἰς αὐτὰ μέσα 'κεῖ, καὶ μόνο τὸ τραγοῦδι, ὁ ὕμνος πρὸς τὸν ἔρωτα, ἐξακολουθοῦσε νὰ φθάνῃ ἕως ἔξω ἀμυδρός, μόλις ἀκουόμενος.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ δυὸ κεφάλια τῶν ἐρωτευμένων, ἔγειρε τό 'να 'πάνω 'στὸ ἄλλο καὶ μὲ λαχτάρα τὰ χείλια ἐνώθηκαν σ' ἕνα μακρὺ, μεθυστικὸ, ἀτελείωτο φίλημα.

Ἔμειναν σ' αὐτὴ τὴν στάσι στιγμὲς ὁλάκερες, κι' ἐχωρίσθησαν γιὰ νὰ ἑνωθοῦν καὶ πάλι.... καὶ πάλι .. καὶ πάλι ἔπειτα.

Ξαπλωμένος 'στὴν ἀμμουδιὰ, μακρὰ ἀπ' τὸ ζευγάρι παρακολουθοῦσα τὸ θέαμα. Καὶ μοῦ 'φάνηκε, πῶς 'κεῖ, 'στὴν ἥσυχη γωνιὰ, τὸ μαγικὸ 'κεῖνο τὸ βράδυ, τελοῦνται ἡ θεότερη μυσταγωγία τοῦ Ἔρωτα.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ΑΧ! ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ!

Αὐτὸ τὸ βλέμμα πόσην δύναμιν τεραστίαν καὶ ἄκαμπτον εἶχεν ἐπάνω του!

Αὐτὸ κατὰ πρῶτον ἐφλόγισε τὰ στήθη του μ' ἔρωτα ἄμετρον. Αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα, νὰ περιφρονήσῃ τὰ πάντα διὰ ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴν, πτωχὴν, ἄσημον, ἀναξίαν τῆς θέσεώς του καὶ τῆς πνευματικῆς του ὑπεροχῆς. Αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ ὑψωθῇ μέχρις ἀστέρων καὶ νὰ ἴδῃ ἀνοιγόμενον ἐνώπιόν του τὸν παράδεισον, ἀλλὰ καὶ νὰ ριφθῇ ἐντὸς ἀβύσσου φρικτῆς καὶ νὰ βυθισθῇ εἰς τὰ σκότη τῆς κολάσεως. Αὐτὸ τὸν εἶχεν ἀναγκάσῃ ν' ἀνέχεται τὰ πάντα, νὰ γείνῃ θῦμα, νὰ καταστῇ ἔρμαιον τῶν ἰδιοτροπιῶν της καὶ τῆς ἀσταθείας της. Κ' ἐκείνη λησμονοῦσα, μὲ πόσην ἀγάπην τὴν περιέβαλλεν, ὅ,τι αὐτὸς ἐθυσίασε καὶ κατέστρεψε δι' αὐτὴν, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ζωή του, τὸ ὅλον του, ὄχι μόνον δὲν τὸν ἐπόνει, δὲν τὸν ἠγάπα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἠπάτα! Καὶ ἦτο ἀδιάφορος διὰ τὴν ὀργήν του, δι' ὅ,τι ἔπασχε, διότι ἐγνώριζε, πόσην δύναμιν εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ, πῶς ἕνα βλέμμα της ἦτο δυνατὸν νὰ παραλύσῃ πᾶσαν ἀντίδρασιν, πᾶσαν ἐνέργειάν του, νὰ τὸν καθυποβάλῃ εἰς τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ὀδυνηρὰν ἐγκαρτέρησιν! Καὶ τοιουτοτρόπως, ἐνῷ ἐκείνη ἐθριάμβευε κ' ἐκολάκευε πᾶσαν φρενοπληξίαν της, ἐκεῖνος βλέπων καταπεσόντα καὶ διαψευσθέντα κατὰ τὸν οἰκτρότερον τρόπον τὰ μεγάλα καὶ ὡραῖα ὄνειρο του, βλέπων κρημνισθὲν τὸ περικαλλὲς οἰκάδόμημα τῆς εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν ἀπατηθεὶς εἶχε διακρίνει εἰς τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς της, αἰσθανόμενος κατερρακωμένην τὴν νεότητά του καὶ τὴν ζωήν του ὅλην, τὸ μέλλον του τὰς ἐλπίδας του, ὅλα συντετριμμένα, ἐστέναζε μόνος, ἔκλαιεν, ἔπασχεν, ἐπνίγετο εἰς ἀγωνίαν φρικτὴν κ' εἰς θλῖψιν ἄμετρον. Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ θεραπευθῇ. Ἦτο ἀνίσχυρος νὰ συντρίψῃ τὸν τύραννον, ἔστω συντρίβων τὸν ἑαυτόν του· δὲν ἠμπόρει ν' ἀποφύγῃ τὴν γοητείαν τοῦ βλέμματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον τὸν ἐδέσμευε, τὸν ἀφώπλιζε, τὸν ἔκαμνε πειθήνιον καὶ ἄβουλον δοῦλόν του. Κ' ἐκείνη ἐξηκολούθει νὰ θριαμβεύῃ, νὰ παίζῃ καὶ νὰ γελᾷ μὲ τὸ θῦμ' αὐτὸ, ἕως ὅτου τέλος τὸν ἐγκατέλειπεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἐσχάτης δυστυχίας.... Τὸ τελευταῖον τοῦτο κτύπημα ἤρχισε νὰ γεννᾷ εἰς τὴν ψυχήν του ἕνα μῖσος φοβερὸν ἐναντίον της. Κ' ἦλθεν ἡ στιγμὴ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ ἀγάπη του, πᾶν ὅ,τι τὸν εἶχέ ποτε συνδέσῃ μ' αὐτὴν, εἶχε μεταβληθῇ εἰς μῖσος φοβερὸν, ἀδιάλλακτον, μὲ αἷμα μόνον, μόνον μ' ἀγριότητα καὶ θάνατον ἱκανὸν νὰ ἱκανοποιηθῇ, νὰ σβύσῃ!

. . . . . .

Ἕνα ἀπόγευμα τὴν εἶδε μόνον εἰς ἕνα μακρυνὸν κῆπον μεμονωμένον. Ἦτο ἐκεῖ, πάντοτε ὡραία, ἐξηπλωμένη καὶ ἀπελάμβανε τὴν γλυκύτητα τῆς ὥρας ἐκείνης, κ' ἐφαίνετο εὐτυχής! Πῶς; Εὐτυχὴς αὐτή! Καὶ αὐτός; Φρίκη! Ἡ ἀγανάκτησις, ἡ ὀργή, τὸ μῖσος, ὁ πόθος τῆς κατασιροφῆς καὶ τῆς ἐξοντώσεως ἀνεκόχλασαν ἐντός του, κ' ἐτόνωσαν τὴν δίψαν τῆς ἐκδικήσεως.

Δὲν ἐκρατεῖτο πλέον. Ἔξαλλος εἰσῆλθεν. Ἐπλησίασεν ὀλίγον πρὸς αὐτὴν, βλέπων πρὸς τὰ κάτω. Ἐστάθη. Ἀνέσυρε τὸ πιστόλιόν του καὶ τὸ διηύθυνεν ἐπάνω της. Ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀντελήφθη ἀμέσως. Δὲν ἐτρόμαξε! Δὲν ἀνησύχησε! Ἐσηκώθη, ἔκαμε δύο βήματα μικρὰ κ' εἶπε.

«—Λοιπὸν, θὰ μὲ σκοτώσῃς! Ἐμπρός! Κτύπησε ἐδῶ....

Κ' ἐκεῖνος ἔρμαιον τοῦ πάθους του, ἀνεσήκωσε, διὰ νὰ σκοπεύσῃ, ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν ἠτένισεν, ἐνῷ ἐκείνη δεικνύουσα τὸ στῆθός της γυμνὸν προσήλωνε τὸ βλέμμα της ἐπίμονον καὶ σαγηνευτικὸν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀλλ' ὁ βραχίων του ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ἤρχισε ν' ἀλλάσῃ διεύθυνσιν.... Ἡ πυγμή του συνεσπασμένη ἤρχισε νὰ στρέφηται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ νὰ διευθύνῃ τὴν κάνην πρὸς τὸ στῆθός του! Ἔπρεπεν ὅμως νὰ κτυπήσῃ. Ὑπὸ τὴν μαγείαν τοῦ βλέμματός της ἐτράβηξε τὴν σκανδάλην καὶ τὴν ἀφῆκε μηχανικῶς νὰ καταπέσῃ ...

Ἡ σφαῖρα ἐτρύπησε τὸ στῆθός του! Κ' ἔπεσεν ὠχρὸς, ψιθυρίζων: Ἀχ! Αὐτὸ τὸ βλέμμα!. ..

ΝΙΚ—ΣΛΥΡ

ΣΤΕΡΝΟ ΦΙΛΙ

Ὅταν σ' ἀποχωρίστηκα μὲ τὸ στερνὸ φιλὶ σου
ἐνόμιζα πῶς θαῦρω,
Τὸ γιατρικὸ, στὴν ξενιτειὰ, ξανθὴ γιὰ τὴ μορφήσου
νὰ παύῃ πόνο γυρισμοῦ καὶ πόνο ζήλειας μαῦρο.
Μὰ πόσο ἐγελάστηκα! μὲ τὸ φιλὶ σ' ἐκεῖνο.
ἡ Νυσταλγία ἀνάβει
καὶ ἀπὸ πόθο νὰ σὲ ἰδῶ λιγοθυμῶ καὶ φτίνω
μοῦ τρώει ἡ ζήλια τὴν καρδιὰ κ' οὔτε στιγμὴ δὲν
(παύει.

Νησὶ ΑΡΙΣΤ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ